

Самборська О. Ю.,

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри публічно-правових дисциплін
Вінницького державного педагогічного
університету імені Михайла Коцюбинського*

Кривенков М. О.,

*здобувач вищої освіти СВО магістра
факультету права, публічного управління та адміністрування
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського*

ПРАВОВА КУЛЬТУРА ПЕРСОНАЛУ

Правова культура є особливою складовою духовної культури людства, що фіксує досягнення суспільства в розвитку правових феноменів у цілому, розкриває роль правових ідеалів і цінностей у житті суспільства, реальних здобутків держави у сфері правоохоронної діяльності. Вона має свої, притаманні лише їй специфічні властивості та функції, що відрізняють її від інших форм культури завдяки її безпосередньому зв'язку з державою, законодавством, правом.

Правова культура професійної групи, або професійна правова культура, - одна із форм правової культури суспільства, притаманна тій спільності людей, що професійно займаються юридичною діяльністю, яка потребує фахової освіти і практичної підготовки. Як правило, це культура робочої групи, члени якої є службовими особами і носіями службової правової культури.

Професійній правовій культурі робочої групи (колективу) та її членам властивий вищий ступінь знання і розуміння правових явищ у відповідних галузях професійної діяльності.

Правова культура юриста вбачається в критичному творчому осмисленні правових норм, законів, правових явищ з погляду їх гуманістичного, демократичного і морального змісту.

Професійна культура юриста припускає:

знання законодавства і можливостей юридичної науки;

переконаність у необхідності і соціальній корисності законів і підзаконних актів;

уміння користуватися правовим інструментарієм - законами та іншими правовими актами в повсякденній діяльності, вдаватися до використання всіх досягнень юридичної науки і практики при прийнятті і оформленні рішень.

Професіоналізм і справедливість переважають у юридичній практиці лише тоді, коли юрист як служитель закону чесно виконує свій морально-правовий обов'язок, постійно підвищує свою майстерність, опановує досягнення теоретичної та практичної юриспруденції.

Разом з тим кожна юридична професія має свою специфіку, що обумовлює її особливості правової культури різних її представників (суддів, прокурорських працівників, співробітників органів внутрішніх справ, юрисконсультів, адвокатів).

Правова культура повинна характеризуватися більшою зрілістю і професіоналізмом.

Виділяючи три види правової культури, слід пам'ятати, що в реальному житті вони тісно взаємозалежні: правова культура як соціальне явище єдина; правова культура суспільства не існує поза правовою культурою його членів (особи, групи); вона з умовою, формою і результатом культурно-правової діяльності громадян та їх професійних груп.

Ознаки правової культури:

- виступає засобом правового регулювання суспільних відносин, заснованих на законах, формах взаємодії їх учасників;
- органічно пов'язана та взаємодіє із законодавством;
- використовується як інструмент покращення стану правового життя суспільства в цілому;
- сприяє спілкуванню суб'єктів політичного й правового життя суспільства, що виражається в різних формах правомірної поведінки та мислення, побудованого на вільному виборі гарантованих законами правових засобів

досягнення поставлених цілей. Для більшого розуміння сутності правової культури варто означити показники через які вона реалізується, а саме:

- відповідність права вимогам справедливості та свободи;
- якість системи законодавства;
- форми і методи правового регулювання
- участь громадян в управлінні державою;
- рівень якості роботи правоохоронних і правозастосовних органів та посадових осіб;
- рівень правотворчої та правореалізаційної культури;
- рівень правосвідомості громадян і посадових осіб, їх переконаність у необхідності діяти відповідно до вимог норм права;
- знання про державний устрій, призначення держави, політичну систему суспільства;
- правові знання, що охоплюють знання конкретних норм права;
- стан законності та правопорядку;
- престиж юридичної професії;
- авторитет і належний ступінь розвитку юридичної науки.

Саме правова культура здатна упорядковувати відносини між людьми та надає їм правову допомогу. Також вона формує в працівника таку якість як розсудливість, яка дозволяє запобігати конфліктам, які виникають шляхом застосування права. Отже, правова культура відіграє важливу роль не лише в житті та професіоналізмі, але й в суспільстві. Правова культура полягає в знанні та використанні законів, правових норм та формуванні моральних якостей та розсудливості у будь якого персоналу та працівника.

Список використаних джерел:

1. Нечитайленко А.А. Основи теорії права. Харків. 1998.
3. Копейчикова В.В. Загальна теорія держави і права Київ. Юрінком. 1997.
4. Кельман М.С. Теорія держави і права. Тернопіль. 1997.

Тарасевич Т. Ю.,
*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри публічно-правових дисциплін
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського*

ФОРМИ РЕАЛІЗАЦІЇ СОМАТИЧНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ: ВІД ЖИТТЯ ДО СМЕРТІ

Основними формами реалізації права на смерть називають суїцид та евтаназію. В Україні заборонена евтаназія відповідно до ст. 52 Закону «Основи законодавства України про охорону здоров'я»: «Медичним працівникам забороняється здійснення евтаназії – навмисного прискорення смерті або умертвіння невиліковно хворого з метою припинення його страждань» [1]. Медики зобов'язані надавати медичну допомогу в повному обсязі пацієнту, який знаходиться в критичному для життя стані. Цивільний кодекс України в ч. 4 ст. 281 також встановлює чітку заборону задоволення прохання фізичної особи про припинення її життя [2].

У багатьох країнах існує досить розвинене законодавство у сфері трансплантології. Предметом дискусій є питання про право людини на своє тіло після смерті і як частина цієї проблеми – питання щодо права на вилучення органів. В Україні законодавчо закріплено презумпцію згоди померлої людини на вилучення органів та (або) тканин для трансплантації. Згідно зі ст. 47 Закону «Основи законодавства України про охорону здоров'я» застосування методу пересадки від донора до реципієнта органів та інших анатомічних матеріалів здійснюється у визначеному законодавством порядку при наявності їх згоди або згоди їх законних представників за умови, якщо використання інших засобів і методів для підтримання життя, відновлення або поліпшення здоров'я не дає бажаних результатів, а завдана при цьому шкода донору є меншою, ніж та, що загрожувала реципієнту [1].

Щодо репродуктивних прав людини, то Закон «Основи законодавства України про охорону здоров'я» закріплює право кожної жінки самостійно